

des Sp. 3511 i Folketingstidenden for 1895—96. Jeg udtalte mig saaledes: „Med Hensyn til Spørgsmaalet om Religionsundervisningen er jeg enig med Flertallet i, at det var ønskeligt, om Religionsundervisningen fremtidig kunde ledes paa Grundlag af Bibelhistorien. . . . jeg har derfor med et andet ærede Medlem ment at imødekomme den højtærede Minister paa dette Felt, naar man som Grundlag for Religionsundervisningen ikke blot fastsatte Bibelhistorien, men dertil knyttede en Bestemmelse om, at Religionsundervisningen ogsaa skulde knyttes til Luthers lille Katekismus.“ Og jeg sluttede med at sige, at hvis man kom bort fra Balslevs Lærebog og indskrænkede sig til Luthers Katekismus, men i øvrigt lod Religionsundervisningen finde Sted paa Basis af Bibelhistorien, vilde man have gjort et Fremskridt i den Retning, jeg ønskede det. Og Sp. 3620 udtalte jeg: „Naar jeg har ønsket at optage Luthers Katekismus som Undervisningsfag for de ældre Børn, er det, fordi jeg vil anse det for en stor Velsignelse for danske Børn, om de kunde bytte Balslevs Lærebog med Luthers lille Katekismus.“ Det Standpunkt indtog jeg den Gang, og det Standpunkt indtager jeg endnu. Jeg har selvfølgelig ikke noget imod, at Børnene ogsaa i private Skoler lærer at kende Indholdet af Luthers lille Katekismus, men Spørgsmaalet er kun, hvorledes det skal ske. Og jeg mener, det skal ske derved, at Læreren mundtlig fremstiller den for dem, og ikke ved at tvinge dem til en Opremsning, en aandløs Udenadslæsning af de Ting, der indeholdes i Luthers Katekismus.

Jeg har fundet mig foranlediget til at gøre disse Bemærkninger, idet jeg i øvrigt takker den ærede Kultusminister for hans velvillige Standpunkt overfor Friskolesagen i al Almindelighed og kun beklager, at han har fastholdt den Opfattelse, han har gjort gældende i sin Skrivelse, at det kan tillades Skolekommissionen eller dens enkelte Medlemmer at kræve ekstraordinær Overhøring i Friskolen for at give den Attest, som er nævnt i Loven af 1908. Det har de ingen Ret til, ingen Kompetence til, og den ærede Minister kan ikke nævne et eneste Lovsted, som bemyndiger Præsten eller Skolekommissionen til at optræde paa den Maade, her har været omtalt, og som jeg har protesteret imod.

Maa jeg til den højtærede Kultusminister, der har stillet i Udsigt, at han vil have en Kommission nedsat angaaende

Spørgsmaalet om Lærernes Uddannelse, sige: Maa vi ikke være fri for en saadan Kommission, vi faar kun Kvaler af den. Jeg tror, det er bedst, hvis Ministeren ønsker et Tillæg til den nuværende Uddannelsesmetode, at han da fremsætter et selvstændigt Lovforslag for Tinget, thi det andet fører kun til en Strid, som det er bedst at undgaa. Men i dette Øjeblik finder jeg ikke en Gang, der er Anledning til at komme med et saadant Lovforslag. Lad os se Tiden an, jeg tror ikke, at Uddannelsen af Lærerne er saaringe, som mange er tilbøjelige til at mene. Det, som mangler ved Seminarierne, er ikke Kundskaftsmeddelelse, men det forekommer mig, at man nu ikke har den personlige Paavirkning overfor Seminaristerne, som man havde i ældre Tid, og at de Mænd, der udgaar som Lærere, er for lidt personlige, de har i alt for høj Grad læst med Eksamen for Øje. Naar jeg husker, hvilke Lærere der udgik i sin Tid fra Jellinge Seminarium under Svendsens Ledelse og fra Snested Seminarium, særlig da Ludvig Kristian Møller var Forstander for det, maa jeg beklage, at der er megen Forskel paa de Lærere, som nu udgaar fra Seminarierne, og den Tids Mænd, ikke fordi de har færre Kundskaaber nu, men fordi de mindre forstaar at gøre sig gældende baade overfor Børnene og overfor den Befolkning, hvis Tjenere og Embedsmænd de er.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Keiser-Nielsen): Jeg skal kun gøre nogle korte Bemærkninger, da jeg har den Fornemmelse, at den Dissens, der er mellem det ærede Medlem fra Assens (Klaus Berntsen) og mig med Hensyn til Skolekommissionens Ret, nærmest er af teoretisk Art. Det ærede Medlem siger, at han særlig er imod, at der gives Tilladelse ogsaa for enkelte Medlemmer af Skolekommissionen til at kræve Overhøring; han staar meget stærkt paa Lovens Standpunkt, at det skal ske efter en Skolekommissions Beslutning. Jeg er nu ikke vis paa, at man i Praksis vil staa sig ved at holde saa bestemt paa Lovens teoretiske Anskuelse. Det kunde føre til — nu tænker jeg stadig paa, at man har taget det Standpunkt, jeg har taget —, at en Skolekommission, der kom sammen og forhandlede, om man skulde gaa hen i Skolen, kunde udvise et Flertal for at lade være at gaa derhen, og dette Flertal kunde f. Eks. være mod at give Skolen Tilskud. Da vilde det ikke alene kunne